

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 12 januari 2023*

”Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EU) nr 604/2013 – Fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen av en ansökan om internationellt skydd – Inlämnande av flera ansökningar om internationellt skydd i tre olika medlemsstater – Artikel 29 – Överföringsfrist – Fristen löper ut – Övergång av ansvaret för prövningen av ansökan – Artikel 27 – Rättsmedel – Domstolsprövningens omfattning – Möjlighet för sökanden att åberopa att ansvaret för prövningen av ansökan har övergått på en annan medlemsstat”

I de förenade målen C-323/21, C-324/21 och C-325/21,

angående beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, från Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen, Nederländerna), av den 19 maj 2021, som inkom till domstolen den 25 maj 2021, i målen

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

mot

B (C-323/21) och

F (C-324/21)

samt

K

mot

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-325/21),

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev, domstolens vice ordförande L. Bay Larsen (referent) samt domarna P.G. Xuereb, A. Kumin och I. Ziemele,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

* Rättegångsspråk: nederländska.

justitiesekreterare: handläggaren V. Giacobbo,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 5 maj 2022,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- B, genom P.J.J.A. Hendriks, advocaat,
- Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman, M.H.S. Gijzen och A. Hanje, samtliga i egenskap av ombud,
- Frankrikes regering, genom A.-L. Desjonquères och J. Illouz, båda i egenskap av ombud,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av D.G. Pintus, avvocato dello Stato,
- Schweiz regering, genom S. Lauper och N. Marville-Dosen, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom C. Cattabriga och S. Noë, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 8 september 2022 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 27.1 och 29.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31) (nedan kallad Dublin III-förordningen).
- 2 Respektive begäran om förhandsavgörande har framställts i mål mellan Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (statssekreterare med ministerlika befogenheter för säkerhets- och justitiefrågor, Nederländerna) (nedan kallad Staatssecretaris) och tredjelandsmedborgarna B och F, och mellan K, som likaså är tredjelandsmedborgare, och Staatssecretaris. Målen rör Staatssecretaris beslut att avvisa B:s och K:s ansökningar om internationellt skydd och överföra dessa personer till Italien och att ta F i förvar för att avlägsna denne från landet.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 Skälen 4, 5 och 19 i Dublin III-förordningen har följande lydelse:
"(4) I slutsatserna från [Europeiska rådets särskilda möte i] Tammerfors [den 15 och 16 oktober 1999] förklarades också att [det gemensamma europeiska asylsystemet (Ceas)] på kort sikt bör omfatta ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan.

(5) En sådan metod bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt.

...

(19) För att garantera ett effektivt skydd av den berörda individens rättigheter är det viktigt att fastställa rättssäkerhetsgarantier och rätten till ett effektivt rättsmedel i samband med beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten, särskilt i enlighet med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. För att säkerställa respekten för internationell rätt bör ett effektivt rättsmedel för sådana beslut omfatta prövning såväl av tillämpningen av denna förordning som av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande överförs.”

4 I artikel 3.1 i denna förordning stadgas följande:

”Medlemsstaterna ska pröva varje ansökan om internationellt skydd som lämnas in av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person på någon av medlemsstaternas territorium, inklusive vid gränsen eller i transitområden. Ansökan ska prövas av en enda medlemsstat, som ska vara den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III fastställs som ansvarig.”

5 I artikel 18.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Den ansvariga medlemsstaten ska vara skyldig att

...

b) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en sökande vars ansökan är under prövning och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,

c) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person som har återkallat en ansökan under prövning och lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd,

d) på de villkor som anges i artiklarna 23, 24, 25 och 29 återta en tredjelandsmedborgare eller en statslös person vars ansökan har avslagits och som har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd.”

6 I artikel 20.5 i samma förordning föreskrivs följande:

”En sökande som befinner sig i en annan medlemsstat utan uppehållstillstånd eller som där har lämnat in en ansökan om internationellt skydd efter att ha återkallat sin första ansökan som lämnats in i en annan medlemsstat under förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat, ska återtas av den medlemsstat där den ansökan om internationellt skydd först lämnades in, enligt villkoren i artiklarna 23, 24, 25 och 29, i syfte att avsluta förfarandet för fastställande av ansvarig medlemsstat.”

7 I artikel 23.1–23.3 i Dublin III-förordningen föreskrivs följande:

”1. Om en medlemsstat som mottagit en ny ansökan om internationellt skydd från en person som avses i artikel 18.1 b, c eller d anser att en annan medlemsstat ska vara ansvarig enligt artikel 20.5 och artikel 18.1 b, c eller d kan den anmoda den andra medlemsstaten att återta den personen.

2. Framställan om återtagande ska göras så fort som möjligt och senast inom två månader från det att en träff registrerades i Eurodac ...

Om framställan om återtagande grundar sig på andra bevis än uppgifter som erhållits från Eurodacs systemet, ska den översändas till den anmodade medlemsstaten inom tre månader från den dag då ansökan om internationellt skydd lämnades in ...

3. Om framställan om återtagande inte görs inom de tidsperioder som anges i punkt 2 ska ansvaret för prövningen av ansökan om internationellt skydd åligga den medlemsstat där den nya ansökan lämnades in.”

8 Artikel 24.1 i förordningen har följande lydelse:

”Om en medlemsstat inom vars territorium en person som avses i artikel 18.1 b, c eller d vistas utan uppehållstillstånd och där någon ny ansökan om internationellt skydd inte har lämnats in, anser att en annan medlemsstat ska ha ansvaret enligt artikel 20.5 och artikel 18.1 b, c eller d kan den anmoda den medlemsstaten att återta den personen.”

9 I artikel 27.1 i samma förordning föreskrivs följande:

”En sökande eller annan person som avses i artikel 18.1 c eller d ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller [beslutet] om överföring.”

10 I artikel 29.1 och 29.2 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”1. Överföringen av sökanden ... från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten ska verkställas i enlighet med den anmodande medlemsstatens nationella rätt, efter samråd mellan de berörda medlemsstaterna, så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan från en annan medlemsstat om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtogs eller det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades ...

...

2. Om överföringen inte görs inom tidsfristen på sex månader ska den ansvariga medlemsstaten befrias från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, varpå ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten. Denna tidsfrist får förlängas till högst ett år om överföringen inte kunnat utföras på grund av att den berörda personen varit frihetsberövad, eller till högst 18 månader om den berörda personen håller sig undan.”

Målen vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

Mål C-323/21

- 11 Den 3 juli 2017 lämnade B in en ansökan om internationellt skydd i Tyskland. De tyska myndigheterna gjorde en framställan till de italienska myndigheterna om återtagande av B med motiveringen att B tidigare hade ansökt om sådant skydd i Italien. Den 4 oktober 2017 godtog de italienska myndigheterna denna framställan, vilket medförde att en tidsfrist på sex månader började löpa för att överföra B till Italien. Överföringsfristen förlängdes därefter till och med den 4 april 2019 till följd av att B höll sig undan.
- 12 Den 17 februari 2018 lämnade B in en ansökan om internationellt skydd i Nederländerna. Staatssecretaris gjorde den 17 mars 2018 en framställan till de italienska myndigheterna om återtagande av B. Framställan godtog den 1 april 2018 av de italienska myndigheterna. Genom skrivelse av den 29 juni 2018 meddelade Staatssecretaris de italienska myndigheterna att B höll sig undan, vilket enligt Staatssecretaris medförde att tidsfristen för överföring förlängdes till och med den 1 oktober 2019.
- 13 Den 9 juli 2018 lämnade B in en andra ansökan om internationellt skydd i Tyskland. De tyska myndigheterna fattade den 14 september 2018 ett beslut med stöd av Dublin III-förordningen, vilket inte överklagades.
- 14 Den 27 december 2018 lämnade B in en andra ansökan om internationellt skydd i Nederländerna. Den 8 mars 2019 beslutade Staatssecretaris att avvisa denna ansökan med motiveringen att det fortfarande var Republiken Italien som var ansvarig för prövningen av den.
- 15 Den 29 april 2019 överfördes B till Italien.
- 16 B överklagade Staatssecretaris beslut av den 8 mars 2019 till behörig domstol. Genom dom av den 12 juni 2019 biföll den behöriga domstolen överklagandet och upphävde beslutet med motiveringen att Förbundsrepubliken Tyskland den 4 april 2019 hade blivit ansvarig medlemsstat på grund av att den i artikel 29 i Dublin III-förordningen föreskrivna överföringsfristen hade löpt ut.
- 17 Staatssecretaris överklagade denna dom till Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen, Nederländerna), som är den hänskjutande domstolen. Till stöd för överklagandet gjorde Staatssecretaris bland annat gällande dels att den relevanta överföringsfristen var den som gällde mellan Konungariket Nederländerna och Republiken Italien, dels att en ny överföringsfrist hade börjat löpa i förhållande till Förbundsrepubliken Tyskland vid den tidpunkt då B lämnade in en ansökan om internationellt skydd i Nederländerna.
- 18 Den hänskjutande domstolen har påpekat att det är utrett att Republiken Italien var ansvarig medlemsstat vid den tidpunkt då B:s andra ansökan om internationellt skydd lämnades in i Nederländerna, det vill säga den 27 december 2018. Den hänskjutande domstolen har däremot understrukt att parterna i det nationella målet är oeniga om huruvida överföringsfristen har löpt ut, den 4 april 2019, efter en period på 18 månader, vilken började löpa när Republiken Italien godtog den första framställan om återtagande, det vill säga den framställan härom som gjorts av de tyska myndigheterna.

- 19 I förevarande fall förelåg det enligt nämnda domstol samtidigt två ”giltiga överenskommelser” om återtagande med två olika överföringsfrister, vilket medför att förhållandet mellan dessa två tidsfrister måste klargöras. Den hänskjutande domstolen anser därför att det ska fastställas huruvida den första medlemsstat som har gjort en framställan om återtagande, det vill säga Förbundsrepubliken Tyskland, fortfarande ska betraktas som den anmodande medlemsstaten i den mening som avses i artikel 29.2 i Dublin III-förordningen, eller om det är den medlemsstat som senast har gjort en sådan framställan, det vill säga Konungariket Nederländerna, som ska anses som anmodande medlemsstat. Om den andra tolkningen är riktig, vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida den sistnämnda medlemsstaten på något sätt är bunden av den överföringsfrist som gäller för den förstnämnda medlemsstaten.
- 20 Mot denna bakgrund beslutade Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:
- ”1) a) Ska begreppet anmodande medlemsstat i den mening som avses i artikel 29.2 i [Dublin III-förordningen] tolkas så, att det avser den medlemsstat (i förevarande fall den tredje medlemsstaten, det vill säga Konungariket Nederländerna) som senast ingav en framställan om återtagande eller övertagande till en annan medlemsstat?
b) Om denna fråga ska besvaras nekande, påverkar den omständigheten att det tidigare har träffats en överenskommelse om återtagande mellan två medlemsstater (i förevarande fall Förbundsrepubliken Tyskland och Republiken Italien) den tredje medlemsstatens (i förevarande fall Konungariket Nederländernas) rättsliga förpliktelser enligt [Dublin III-förordningen] gentemot utlännningen eller de medlemsstater som berörs av överenskommelsen och i så fall hur?
- 2) Om den första frågan ska besvaras jakande, ska artikel 27.1 i [Dublin III-förordningen], jämförd med skäl 19 i denna förordning, tolkas så, att denna bestämmelse utgör hinder för att en person, som ansöker om internationellt skydd, inom ramen för ett överklagande av ett överföringsbeslut med framgång kan göra gällande att överföringen inte får genomföras, eftersom fristen för att genomföra en tidigare mellan två medlemsstater (i förevarande fall Förbundsrepubliken Tyskland och Republiken Italien) överenskommen överföring har löpt ut?”

Mål C-324/21

- 21 Den 24 november 2017 lämnade F in en ansökan om internationellt skydd i Nederländerna. Staatssecretaris gjorde en framställan till de italienska myndigheterna om återtagande av F med motiveringen att han tidigare hade ansökt om sådant skydd i Italien. Den 19 december 2017 godtog de italienska myndigheterna denna framställan, vilket medförde att en frist på sex månader började löpa för att överföra F till Italien. Genom skrivelse av den 12 april 2018 meddelade Staatssecretaris de italienska myndigheterna att F höll sig undan, vilket enligt Staatssecretaris medförde att tidsfristen för överföring förlängdes till och med den 19 juni 2019.
- 22 Den 29 mars 2018 lämnade F in en ansökan om internationellt skydd i Tyskland. Den hänskjutande domstolen känner inte till vilka åtgärder som vidtagits med anledning av denna ansökan.

- 23 Den 30 september 2018 lämnade F in en andra ansökan om internationellt skydd i Nederländerna. Den 31 januari 2019 beslutade Staatssecretaris att avvisa denna ansökan med motiveringen att Republiken Italien fortfarande var ansvarig för prövningen av den.
- 24 Efter att ha lämnat den asylansökan där han var inhyst i Nederländerna, greps F och togs därefter i förvar genom beslut av Staatssecretaris av den 1 juli 2019 i syfte att överföra honom till Italien.
- 25 F överklagade detta beslut till behörig domstol. Genom dom av den 16 juli 2019 biföll den behöriga domstolen överklagandet och upphävde beslutet med motiveringen att Konungariket Nederländerna den 19 juni 2019 hade blivit ansvarig medlemsstat på grund av att fristen för överförelse av F till Italien hade löpt ut.
- 26 Staatssecretaris överklagade denna dom till Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen), som är den hänskjutande domstolen. Till stöd för överklagandet gjorde Staatssecretaris bland annat gällande att Konungariket Nederländerna förfogade över en ny tidsfrist för att överföra F till Italien, som hade börjat löpa den dag då F lämnade in en ansökan om internationellt skydd i Tyskland. Staatssecretaris ansåg följaktligen att Republiken Italien fortfarande var ansvarig medlemsstat.
- 27 Den hänskjutande domstolen har påpekat att det är utrett att Republiken Italien ska anses vara ansvarig medlemsstat, åtminstone fram till den 19 juni 2019.
- 28 Den hänskjutande domstolen undrar emellertid, mot bakgrund av de argument som framförts av Staatssecretaris, vilken betydelse det har i detta sammanhang att F, innan fristen för överförelse av honom till Italien löpte ut, hade lämnat in en ny ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat.
- 29 Mot denna bakgrund beslutade Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 29 [i Dublin III-förordningen] tolkas så, att en överföringsfrist i den mening som avses i artikel 29.1 och 29.2, vilken redan har börjat löpa, börjar löpa på nytt då en utlänning, efter att ha förhindrat en medlemsstats överföring av honom eller henne genom att hålla sig undan, lämnar in en ny ansökan om internationellt skydd i en annan (i förevarande fall en tredje) medlemsstat?”

Mål C-325/21

- 30 Den 6 september 2018 lämnade K in en ansökan om internationellt skydd i Frankrike. De franska myndigheterna gjorde en framställan till de österrikiska myndigheterna om återtagande av K med motiveringen att K tidigare hade ansökt om sådant skydd i Österrike. Den 4 oktober 2018 godtog de österrikiska myndigheterna denna framställan, vilket medförde att en frist på sex månader började löpa för att överföra K till Österrike. K höll sig därefter undan och överfördes inte till Österrike.
- 31 Den 27 mars 2019 lämnade K in en ansökan om internationellt skydd i Nederländerna. Den 3 maj 2018 gjorde Staatssecretaris en framställan till de österrikiska myndigheterna om återtagande av K. Dessa myndigheter avslog den 10 maj 2019 framställan med motiveringen att Republiken Frankrike – som inte hade informerat Republiken Österrike om att överföringen av K

inte kunde äga rum inom sex månader – sedan den 4 april 2019, som var den dag då tidsfristen för överföring av K till Österrike löpte ut, var den medlemsstat som var ansvarig för prövningen av K:s ansökan.

- 32 Den 20 maj 2019 gjorde Staatssecretaris en framställan till de franska myndigheterna om återtagande av K. Dessa myndigheter avslög framställan om återtagande med motiveringen att sexmånadersfristen för överföring till Österrike ännu inte hade löpt ut den dag då K lämnade in en ansökan om internationellt skydd i Nederländerna.
- 33 Den 31 maj 2019 anmodade Staatssecretaris såväl de österrikiska som de franska myndigheterna att ompröva sina svar på respektive framställan om återtagande. I anmodan till de österrikiska myndigheterna gjordes gällande att en ny tidsfrist för överföring mellan Republiken Frankrike och Republiken Österrike hade börjat löpa när K lämnade in en ansökan om internationellt skydd i Nederländerna och att Republiken Österrike följaktligen var den medlemsstat som var ansvarig för prövningen av K:s ansökan om internationellt skydd. Den 3 juni 2019 godtog de österrikiska myndigheterna att återta K.
- 34 Den 24 juli 2019 beslutade Staatssecretaris att avvisa K:s ansökan om internationellt skydd.
- 35 K överklagade detta beslut till behörig domstol. Genom dom av den 17 oktober 2019 avslög nämnda domstol överklagandet, eftersom den ansåg att Staatssecretaris bedömning, att Republiken Österrike var den medlemsstat som var ansvarig för att pröva K:s ansökan om internationellt skydd, var korrekt.
- 36 K överklagade denna dom till Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen), som är den hänskjutande domstolen. Till stöd för överklagandet gjorde han gällande att inlämnandet av en ansökan om internationellt skydd i en tredje medlemsstat inte kan medföra att den tidsfrist som gäller för en överföring som överenskommits mellan två andra medlemsstater upphör att löpa.
- 37 Den hänskjutande domstolen har påpekat att det är utrett att de franska myndigheterna inte underrättade de österrikiska myndigheterna om att K höll sig undan eller om att de inte kunde överföra K inom sexmånadersfristen. Med hänsyn till att denna tidsfrist löpt ut kan Republiken Österrike följaktligen från och med den 4 april 2019 inte längre anses vara ansvarig medlemsstat.
- 38 Den hänskjutande domstolen undrar emellertid vilken betydelse som den omständigheten att den berörda personen innan överföringsfristen löpte ut på nytt lämnade in en ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat, kan ha i detta sammanhang.
- 39 Mot denna bakgrund beslutade Raad van State (Högsta förvaltningsdomstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:
  - ”1) Ska artikel 29 [i Dublin III-förordningen] tolkas så, att en överföringsfrist i den mening som avses i artikel 29.1 och 29.2, vilken redan har börjat löpa, börjar löpa på nytt då en utlänning, efter att ha förhindrat en medlemsstats överföring av honom eller henne genom att hålla sig undan, lämnar in en ny ansökan om internationellt skydd i en annan (i förevarande fall en tredje) medlemsstat?

- 2) Om den första frågan ska besvaras nekande, ska artikel 27.1 i [Dublin III-förordningen], jämförd med skäl 19 i denna förordning, tolkas så, att denna bestämmelse utgör hinder för att en person, som ansöker om internationellt skydd, inom ramen för ett överklagande av ett beslut om överförelse med framgång kan anföra att överförelsen inte kan genomföras på grund av att tidsfristen för att genomföra en tidigare mellan två medlemsstater (i förevarande fall Republiken Frankrike och Republiken Österrike) överenskommen överförelse har löpt ut, och att Konungariket Nederländernas tidsfrist för att genomföra överförelsen följaktligen har löpt ut?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan i målen C-323/21 och C-325/21 samt den enda frågan i mål C-324/21

- 40 Den hänskjutande domstolen har ställt sin första fråga i målen C-323/21 och C-325/21 samt sin enda fråga i mål C-324/21 för att få klarhet i huruvida artikel 29 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att när en tidsfrist för överförelse av en tredjelandsmedborgare har börjat löpa mellan en anmodad medlemsstat och en första anmodande medlemsstat, övergår ansvaret för att pröva den ansökan om internationellt skydd som lämnats in av denna person på denna anmodande medlemsstat när denna tidsfrist löper ut, även om nämnda person under tiden har lämnat in en ny ansökan om internationellt skydd i en tredje medlemsstat, vilket har lett till att den anmodade medlemsstaten har godtagit en framställan om återtagande av sökanden som gjorts av den tredje medlemsstaten. Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan i mål C-323/21 för att även få klarhet i vilka eventuella följder som utgången av nämnda tidsfrist kan få för den nämnda tredje medlemsstaten.
- 41 Domstolen påpekar inledningsvis att enligt artikel 3.1 i Dublin III-förordningen ska varje ansökan om internationellt skydd som lämnas in av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person på någon medlemsstats territorium prövas av en enda medlemsstat.
- 42 När en person som ansöker om internationellt skydd befinner sig i en annan medlemsstat än den medlemsstat som ska pröva ansökan, syftar de förfaranden som föreskrivs i Dublin III-förordningen följaktligen bland annat till att göra det möjligt att överföra vederbörande till sistnämnda medlemsstat.
- 43 Enligt artikel 29.1 första stycket i Dublin III-förordningen ska överförelsen av den berörda personen till den ansvariga medlemsstaten verkställas så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan från en annan medlemsstat om övertagande eller återtagande av denna person godtogs eller det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades.
- 44 I artikel 29.2 i förordningen föreskrivs att om överförelsen inte verkställs inom tidsfristen på sex månader, befrias den ansvariga medlemsstaten från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, och ansvaret övergår då på den anmodande medlemsstaten.
- 45 I artikel 29 i Dublin III-förordningen anges således inte några särskilda regler för det fall en tredjelandsmedborgare, efter det att en av en anmodande medlemsstat gjord framställan om återtagande av denna person har godtagits av en annan medlemsstat, lämnar in en ansökan om internationellt skydd i en tredje medlemsstat.

- 46 För att bedöma huruvida inlämnandet av en ansökan om internationellt skydd i en tredje medlemsstat, eller de åtgärder som denna ansökan föranlett, i en sådan situation ska beaktas vid tillämpningen av dessa bestämmelser, är det nödvändigt att fastställa vilka bestämmelser som reglerar de förfaranden som ska tillämpas enligt Dublin III-förordningen för det fall flera ansökningar om internationellt skydd lämnas in efter varandra i flera olika medlemsstater.
- 47 Tillämpningsområdet för återtagandeförfarandet avgränsas i artiklarna 23 och 24 i Dublin III-förordningen. Av artiklarna 23.1 och 24.1 i förordningen framgår att detta förfarande är tillämpligt på de personer som avses i artikel 20.5 eller i artikel 18.1 b–d i förordningen (dom av den 2 april 2019, H. och R., C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280, punkt 46).
- 48 I artikel 20.5 i förordningen anges bland annat att den är tillämplig på en sökande som lämnar in en ansökan om internationellt skydd i en medlemsstat efter att ha återkallat sin första ansökan som lämnats in i en annan medlemsstat under förfarandet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva ansökan. Denna bestämmelse är även tillämplig i en situation där en sökande har lämnat den medlemsstat där han eller hon lämnade in sin första ansökan, innan förfarandet för att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva ansökan har avslutats, utan att underrätta den behöriga myndigheten i den första medlemsstaten om sin önskan att återkalla sin ansökan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 2019, H. och R., C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280, punkterna 46 och 50).
- 49 Vad beträffar artikel 18.1 b–d i Dublin III-förordningen kan det konstateras att dessa bestämmelser avser en person som dels lämnat in en ansökan om internationellt skydd som är under prövning, återkallat en sådan ansökan eller fått avslag på en sådan ansökan, dels antingen har lämnat in en ansökan i en annan medlemsstat eller befinner sig i en annan medlemsstat utan att ha uppehållstillstånd (dom av den 2 april 2019, H. och R., C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280, punkt 51 och där angiven rättspraxis).
- 50 Artiklarna 20.5 och 18.1 b–d i förordningen kompletterar således varandra, eftersom den första av dessa bestämmelser är tillämplig i en situation där det ännu inte har fastställts vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd, medan den sistnämnda bestämmelsen avser fall där ansvaret för att pröva ansökan redan har fastställts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 2019, H. och R., C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280, punkterna 52, 66 och 67).
- 51 Mot bakgrund härav, och då artikel 23.1 i Dublin III-förordningen allmänt avser den medlemsstat till vilken en ny ansökan om internationellt skydd har lämnats in och som anser att en annan medlemsstat är ansvarig enligt artikel 20.5 eller artikel 18.1 b–d i samma förordning, finner domstolen att återtagandeförfarandet är tillämpligt inte bara på den andra medlemsstat där en tredjelandsmedborgare har lämnat in en sådan ansökan, utan även på en tredje medlemsstat där denna tredjelandsmedborgare senare lämnar in en ny ansökan om internationellt skydd.
- 52 När det gäller formerna för förfaranden för återtagande som inleds efter det att ansökningar om internationellt skydd har lämnats in efter varandra i flera medlemsstater, ska det påpekas att unionslagstiftaren, i bestämmelserna om inledande och genomförande av återtagandeförfarandet, det vill säga artiklarna 23–25 i Dublin III-förordningen, inte har gjort någon åtskillnad beroende på om detta förfarande inleds av den andra medlemsstat där en ansökan om internationellt skydd har lämnats in av en tredjelandsmedborgare eller av en tredje medlemsstat där en sådan ansökan har lämnats in senare.

- 53 Eftersom det inte finns några särskilda bestämmelser härom, ska det inte göras en åtskillnad, som inte föreskrivs i förordningen, mellan dessa två situationer (se, analogt, dom av den 10 september 2015, FCD och FMB, C-106/14, EU:C:2015:576, punkt 50).
- 54 I dessa situationer är de medlemsstater som är inblandade i återtagandeförfarandena följaktligen skyldiga att iaktta de tvingande tidsfrister som unionslagstiftaren har föreskrivit för dessa förfaranden.
- 55 Dessa tidsfrister bidrar nämligen, på ett avgörande sätt, till att uppnå det mål om en snabb handläggning av ansökningar om internationellt skydd som anges i skäl 5 i Dublin III-förordningen, genom att säkerställa att dessa förfaranden genomförs utan onödigt dröjsmål, och vittnar om den särskilda betydelse som lagstiftaren fäst vid ett snabbt fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd och om den omständigheten att dessa ansökningar i förekommande fall – med hänsyn till målet att säkerställa en faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och att inte äventyra målet att handlägga ansökningar om internationellt skydd snabbt – enligt unionslagstiftaren ska prövas av en annan medlemsstat än den som pekats ut som ansvarig enligt kriterierna i kapitel III i denna förordning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 november 2018, X och X, C-47/17 och C-48/17, EU:C:2018:900, punkterna 69 och 70).
- 56 Av detta följer, för det första, att de tvingande fristerna i artikel 23.2 i Dublin III-förordningen ska iakttas såväl av den andra som av den tredje medlemsstat till vilken en tredjelandsmedborgare har lämnat in en ansökan om internationellt skydd, när dessa medlemsstater gör en framställan om återtagande.
- 57 I den mån vissa av de aktuella nationella målen avser situationer där en tredjelandsmedborgare har lämnat in flera ansökningar om internationellt skydd i en och samma medlemsstat, ska det likväl påpekas att när en sökande lämnar in en ny ansökan om internationellt skydd i en medlemsstat efter det att denna stat har fattat ett beslut om överföring av denna sökande, är det i princip fortfarande möjligt att verkställa beslutet, utan att det är nödvändigt att denna medlemsstat gör en ny framställan om återtagande, även om denna sökande under tiden har lämnat in en ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat.
- 58 Om ett överföringsbeslut inte skulle tillerkännas en sådan verkan, skulle nämligen varje tredjelandsmedborgare beträffande vilken ett överföringsbeslut har fattats av en medlemsstat slutgiltigt kunna undandra sig verkställigheten av beslutet innan det kunnat få någon verkan, genom att lämna in en ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat och sedan återvända till den första medlemsstaten, med risk för att det system för handläggning av ansökningar om internationellt skydd som införts genom Dublin III-förordningen fullständigt lamslås och att målet om en snabb handläggning av dessa ansökningar undergrävs.
- 59 Den medlemsstat som har fattat ett överföringsbeslut som ännu inte har verkställts och vars verkställighetsfrist inte har löpt ut kan således inte bli ansvarig för att pröva ansökan om internationellt skydd enbart på grund av att den, efter det att en ny ansökan om internationellt skydd har lämnats in på dess territorium, inte har gjort någon ny framställan om återtagande inom de tidsfrister som föreskrivs i artikel 23.2 i Dublin III-förordningen.

- 60 Däremot måste en sådan framställan oundgängligen göras för att kunna genomföra överföringen av en tredjelandsmedborgare som har varit föremål för ett beslut om överföring till den berörda medlemsstaten när detta beslut redan har verkställts. (se, analogt, dom av den 25 januari 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, punkt 51).
- 61 I en sådan situation blir den medlemsstat där en ny ansökan om internationellt skydd har lämnats in, när det inte gjorts någon framställan om återtagande inom de tidsfrister som föreskrivs i artikel 23.2 i Dublin III-förordningen, i enlighet med artikel 23.3 i förordningen ansvarig för prövningen av denna ansökan. Frågan huruvida den i artikel 29.1 i denna förordning föreskrivna överföringsfristen eventuellt har löpt ut saknar betydelse i detta sammanhang.
- 62 För det andra framgår det av övervägandena i punkterna 52–54 ovan att bestämmelserna om överföringsfrister i artikel 29.1 och 29.2 i Dublin III-förordningen är tillämpliga på förfaranden för återtagande som sker trots att den berörda tredjelandsmedborgaren har lämnat in ansökningar om internationellt skydd i flera medlemsstater efter varandra.
- 63 Det ska i detta hänseende erinras om att överföringsfristen på sex månader som föreskrivs i artikel 29.1 i Dublin III-förordningen bland annat syftar till att – med hänsyn till de praktiska och organisatoriska svårigheter som är förknippade med genomförandet av överföringen av en tredjelandsmedborgare – ge de båda berörda medlemsstaterna tillräckligt med tid att samråda härom och särskilt ge den anmodande medlemsstaten tillräckligt med tid för att bestämma hur genomförandet av överföringen närmare ska gå till (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 september 2022, Bundesrepublik Deutschland (Administrativt beslut om uppskov med verkställigheten av beslutet om överföring, C-245/21 och C-248/21, EU:C:2022:709, punkt 58 och där angiven rättspraxis).
- 64 Eftersom det i denna bestämmelse inte föreskrivs några särskilda regler för det fall flera framställningar om återtagande har godtagits efter varandra, ska den överföringsfrist som gäller för en anmodande medlemsstat följaktligen räknas från den dag då denna medlemsstats framställan godtas av den anmodade medlemsstaten, och det även när en tidsfrist för överföring av en tredjelandsmedborgare mellan en annan anmodande medlemsstat och denna anmodade medlemsstat redan har börjat löpa.
- 65 I en sådan situation förhåller det sig dessutom så, att eftersom de olika återtagandeförfarandena genomförs självständigt av var och en av de anmodande medlemsstaterna och det i Dublin III-förordningen inte föreskrivs någon samordningsmekanism som gör det möjligt att avvika från reglerna i artikel 29 i förordningen, kan den överföringsfrist som börjar löpa på grund av att en första framställan om återtagande har godtagits av den anmodade medlemsstaten inte avbrytas eller förlängas med anledning av att en ny framställan om återtagande, som gjorts av en annan medlemsstat, har godtagits av den nämnda anmodade medlemsstaten.
- 66 Såsom den hänskjutande domstolen har påpekat har en medlemsstat visserligen inte längre någon praktisk möjlighet att genomföra överföringen efter det att den person som är föremål för ett överföringsbeslut har lämnat denna medlemsstats territorium i syfte att uppehålla sig utanför detta territorium, vilket innebär att den överföringsfrist som föreskrivs i artikel 29 i Dublin III-förordningen då skulle kunna löpa ut utan att denna medlemsstat har förfogat över hela den tidsperiod som unionslagstiftaren ansett vara lämplig för att bestämma hur genomförandet av överföringen närmare ska gå till.

- 67 Unionslagstiftaren har emellertid uttryckligen beaktat risken för att den berörda personen undandrar sig verkställigheten av överföringsbeslutet genom att hålla sig undan, och har i artikel 29.2 i förordningen föreskrivit att den anmodande medlemsstaten i en sådan situation undantagsvis kan förlänga överföringsfristen till högst 18 månader (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 september 2022, Bundesrepublik Deutschland (Administrativt beslut om uppskov med verkställigheten av beslutet om överföring), C-245/21 och C-248/21, EU:C:2022:709, punkt 67).
- 68 Denna lösning, som är ett uttryck för den avvägning som lagstiftaren har gjort mellan de olika målen med Dublin III-förordningen och de aktuella konkurrerande intressena, kan användas i samtliga fall då en sökande håller sig undan och är således tillämplig såväl när den berörda personen håller sig undan men stannar kvar i den anmodande medlemsstaten som när vederbörande håller sig undan och lämnar detta land.
- 69 Det ska vidare understrykas att unionslagstiftaren inte har ansett att det faktum att det är praktiskt omöjligt att verkställa ett överföringsbeslut ska anses motivera att den överföringsfrist som föreskrivs i artikel 29.1 i Dublin III-förordningen avbryts eller tillfälligt upphör att löpa (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 september 2022, Bundesrepublik Deutschland (Administrativt beslut om uppskov med verkställigheten av beslutet om överföring, C-245/21 och C-248/21, EU:C:2022:709, punkt 65 och där angiven rättspraxis).
- 70 Domstolen har därför ansett att den överföringsfrist som föreskrivs i denna bestämmelse skulle tillämpas i situationer där det var omöjligt att överföra den berörda personen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 februari 2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkt 89, dom av den 31 mars 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl m.fl. (Placering av en asylsökande på ett psykiatriskt sjukhus), C-231/21, EU:C:2022:237, punkt 62, och dom av den 22 september 2022, Bundesrepublik Deutschland (Administrativt beslut om uppskov med verkställigheten av beslutet om överföring), C-245/21 och C-248/21, EU:C:2022:709, punkt 70).
- 71 Den omständigheten att den berörda personen, under tiden som han eller hon har hållit sig undan, har lämnat in en ny ansökan om internationellt skydd i en annan medlemsstat än den anmodande medlemsstaten eller att en ny framställan om återtagande har godtagits efter det att en sådan ansökan har lämnats in kan således inte, i avsaknad av bestämmelser härom i Dublin III-förordningen, motivera ett avbrott eller en förlängning av en av de tvingande tidsfrister som föreskrivs i artikel 29 i förordningen. Nämda omständighet innebär för övrigt inte på något sätt att nämnda person varaktigt befinner sig utanför den första anmodande medlemsstatens territorium och därmed hindrar denna medlemsstat från att genomföra överföringen, vilket framgår av omständigheterna i målen C-323/21 och C-324/21.
- 72 Av detta följer att när den överföringsfrist som börjar löpa på grund av godtagandet av en anmodande medlemsstats framställan om återtagande har löpt ut, övergår ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd på den anmodande medlemsstaten i enlighet med artikel 29.2 i Dublin III-förordningen, även om en ny ansökan om internationellt skydd under tiden har lämnats in i en annan medlemsstat eller om en ny framställan om återtagande har godtagits efter det att en sådan ansökan har lämnats in.
- 73 För det tredje ska en övergång av ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd som lämnats in av en tredjelandsmedborgare, vilken följer av tillämpningen av artiklarna 23 eller 29 i Dublin III-förordningen, vederbörligen beaktas av samtliga medlemsstater vid genomförandet av eventuella återtagandeförfaranden avseende denna sökande.

- 74 Av detta följer, för det första, att eftersom artikel 20.5 i Dublin III-förordningen, såsom framgår av punkt 50 ovan, endast är tillämplig när det ännu inte har fastställts vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd, kan en framställan om återtagande, i enlighet med artiklarna 18 och 23 i förordningen, inte med giltig verkan göras till den medlemsstat där en tredjelandsmedborgare har lämnat in sin första ansökan om internationellt skydd efter det att ansvaret för att pröva en sådan ansökan har övergått på en annan medlemsstat. I ett sådant fall ska en eventuell framställan om återtagande göras till den sistnämnda medlemsstaten.
- 75 Eftersom de bestämmelser i Dublin III-förordningen som fastställer tvingande tidsfrister bidrar, tillsammans med de kriterier som anges i kapitel III i den förordningen, till att fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen i den mening som avses i förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punkt 53), är den regel som anges i punkt 74 ovan tillämplig bland annat när övergången av ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd följer av dessa bestämmelser och, särskilt, av artiklarna 23 och 29 i förordningen.
- 76 I en situation där överföringsfristen, som börjat löpa på grund av att en framställan om återtagande som gjorts av en första anmodande medlemsstat har godtagits av den anmodade medlemsstaten, har löpt ut innan en ny framställan om återtagande från en annan medlemsstat har godtagits, ska den sistnämnda medlemsstaten rikta sin framställan till den första anmodande medlemsstaten, eftersom denna enligt artikel 29.2 i Dublin III-förordningen därefter ska anses vara den ansvariga medlemsstaten.
- 77 Vad för det andra gäller situationen att ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd har övergått på en annan medlemsstat än den anmodade medlemsstaten efter det att en framställan om återtagande från en tredje medlemsstat har godtagits, erinrar domstolen om att Dublin III-förordningen grundar sig på den grundläggande principen i artikel 3.1, enligt vilken en ansökan om internationellt skydd endast ska prövas av en enda medlemsstat, vilket innebär att en enda medlemsstat vid ett givet tillfälle kan betraktas som den medlemsstat som är ansvarig för prövningen av en ansökan om internationellt skydd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 2019, H. och R., C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280, punkt 78).
- 78 Det ska vidare erinras om att det av domstolens praxis framgår att en tredjelandsmedborgare inte får överföras till en annan medlemsstat än den ansvariga medlemsstaten när övergången av ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd följer av att en frist i förfarandet har löpt ut efter det att framställan om återtagande godtagits och av att ett överföringsbeslut har fattats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 oktober 2017, Shiri, C-201/16, EU:C:2017:805, punkt 43, och dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter beslutet om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkt 47).
- 79 När ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd som lämnats in av en tredjelandsmedborgare övergår på en medlemsstat med tillämpning av artiklarna 23 eller 29 i Dublin III-förordningen föreligger således hinder för verkställighet av ett beslut som innebär att den berörda personen ska överföras till en annan medlemsstat.
- 80 I en sådan situation är det emellertid fortfarande tillåtet för den medlemsstat vars beslut om överföring inte får verkställas att göra en framställan om återtagande till den medlemsstat på vilken det nämnda ansvaret har övergått.

- 81 I artikel 23.3 i Dublin III-förordningen föreskrivs visserligen att ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd övergår på den medlemsstat där en ny ansökan om internationellt skydd har lämnats in, om medlemsstaten underlåter att göra en framställan om återtagande inom de tidsfrister som anges i artikel 23.2 i förordningen.
- 82 En medlemsstat som inom dessa tidsfrister har gjort en framställan om återtagande till den medlemsstat som vid den tidpunkten var ansvarig för prövningen av en ansökan om internationellt skydd kan emellertid inte anses ha underlåtit att i rätt tid göra en sådan framställan.
- 83 Härav följer, för det första, att regeln i artikel 23.3 i Dublin III-förordningen inte är tillämplig på en sådan medlemsstat.
- 84 Tillämpningen av denna regel i en sådan situation skulle för övrigt inte vara förenlig med syftet med de tidsfrister som föreskrivs i artikel 23.2 i förordningen, nämligen att säkerställa att den anmodande medlemsstaten inleder återtagandeförfarandet inom rimlig tid efter det att den har information som gör det möjligt för den att göra en framställan om återtagande till en annan medlemsstat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, punkt 63).
- 85 Av detta följer vidare att den ansvarsövergång som nämnts i punkt 79 ovan medför att en ny frist börjar löpa för den medlemsstat där sökanden befinner sig, enligt artikel 23.2 i Dublin III-förordningen, för att göra en framställan om återtagande till den medlemsstat på vilken det nämnda ansvaret har övergått.
- 86 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan i målen C-323/21 och C-325/21 samt den enda frågan i mål C-324/21 besvaras enligt följande. Artiklarna 23 och 29 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att när en tidsfrist för överföring av en tredjelandsmedborgare har börjat löpa mellan en anmodad medlemsstat och en första anmodande medlemsstat, övergår ansvaret för att pröva den ansökan om internationellt skydd som lämnats in av personen i fråga på denna anmodande medlemsstat när tidsfristen löper ut, även om nämnda person under tiden har lämnat in en ny ansökan om internationellt skydd i en tredje medlemsstat, vilket har lett till att den anmodade medlemsstaten har godtagit en framställan om återtagande av sökanden som gjorts av den tredje medlemsstaten, under förutsättning att detta ansvar inte har övergått på den nämnda tredje medlemsstaten till följd av att någon av de tidsfrister som anges i denna artikel 23 har löpt ut.
- 87 Efter en sådan övergång av det nämnda ansvaret får den medlemsstat där samma person befinner sig inte överföra vederbörande till en annan medlemsstat än den nya ansvariga medlemsstaten, men den får däremot, inom de tidsfrister som föreskrivs i artikel 23.2 i förordningen, göra en framställan om återtagande till den sistnämnda medlemsstaten.

Den andra frågan i målen C-323/21 och C-325/21

- 88 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan i målen C-323/21 och C-325/21 för att få klarhet i huruvida artikel 27.1 i Dublin III-förordningen, jämförd med skäl 19 i samma förordning, ska tolkas så, att en tredjelandsmedborgare som har lämnat in flera ansökningar om internationellt skydd efter varandra i tre olika medlemsstater kan göra gällande, inom ramen för ett överklagande enligt artikel 27.1 i förordningen av ett beslut om överföring till den första av dessa medlemsstater, som den tredje medlemsstaten har fattat avseende denna person, att

ansvaret för att pröva hans eller hennes ansökan har övergått på den andra av dessa medlemsstater, efter det att detta överföringsbeslut fattades, på grund av att den överföringsfrist som föreskrivs i artikel 29.1 och 29.2 i den förordningen har löpt ut.

- 89 I artikel 27.1 i Dublin III-förordningen föreskrivs att den som ansöker om internationellt skydd ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av ett beslut om överföring av vederbörande, med möjlighet att få till stånd en prövning av de faktiska och rättsliga omständigheterna.
- 90 I skäl 19 i Dublin III-förordningen preciseras vad ett sådant rättsmedel ska omfatta. Där anges att för att säkerställa respekten för internationell rätt ska effektiva rättsmedel mot beslut om överföring omfatta såväl en prövning av tillämpningen av den förordningen som en prövning av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken sökanden ska överföras (dom av den 2 april 2019, H. och R., C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280, punkt 39, och dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter beslutet om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkt 33).
- 91 Mot bakgrund av bland annat den allmänna utvecklingen av systemet för fastställande av ansvarig medlemsstat för prövningen av en ansökan om internationellt skydd som har lämnats in i någon av medlemsstaterna, vilken skett genom antagandet av Dublin III-förordningen, samt de mål som eftersträvas med denna förordning, ska artikel 27.1 i förordningen tolkas så, att det rättsmedel mot ett överföringsbeslut som avses i denna bestämmelse ska ge möjlighet till en prövning både av huruvida reglerna om fördelningen av ansvaret för att pröva en ansökan om internationellt skydd har iakttagits och av de rättssäkerhetsgarantier som föreskrivs i förordningen (dom av den 2 april 2019, H. och R., C-582/17 och C-583/17, EU:C:2019:280, punkt 40, och dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter beslutet om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkt 34).
- 92 Domstolen har dessutom slagit fast att den sökande – med hänsyn dels till det mål som nämns i skäl 19 Dublin III-förordningen, nämligen att i enlighet med artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna garantera ett effektivt skydd av de berörda personernas rättigheter, dels till målet att det snabbt ska fastställas vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd, som det hänvisas till i skäl 5 i nämnda förordning – måste ha tillgång till ett effektivt och snabbt rättsmedel som gör det möjligt för vederbörande att åberopa omständigheter som inträffat efter det att beslutet om överföring fattades, om beaktandet av dessa omständigheter är av avgörande betydelse för en korrekt tillämpning av förordningen (dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter beslutet om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkt 35 och där angiven rättspraxis).
- 93 Ett sådant effektivt rättsmedel ska bland annat göra det möjligt för en person som ansöker om internationellt skydd att i den medlemsstat där vederbörande befinner sig göra gällande att den överföringsfrist som föreskrivs i artikel 29.1 och 29.2 i Dublin III-förordningen har löpt ut i förhållande till en annan anmodande medlemsstat, eftersom det av punkt 79 ovan framgår att beaktandet av att denna frist har löpt ut är av avgörande betydelse för en korrekt tillämpning av förordningen.
- 94 Det ska emellertid erinras om att medlemsstaterna enligt artikel 27 i nämnda förordning inte nödvändigtvis är skyldiga att organisera sitt rättsmedelssystem på ett sådant sätt att uppfyllandet av kravet på beaktande av avgörande omständigheter som avser tiden efter det att överföringsbeslutet har fattats säkerställs i samband med prövningen av det rättsmedel genom

vilket den sökande kan ifrågasätta överföringsbeslutets lagenlighet, under förutsättning att ett tillräckligt domstolsskydd kan säkerställas i andra former inom ramen för det nationella domstolsväsendet i dess helhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter beslutet om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkterna 37 och 46).

- 95 En sådan annan form av tillräckligt domstolsskydd ska i praktiken säkerställa att den berörda personen ges möjlighet att utverka att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där personen befinner sig inte kan överföra denna person till en annan medlemsstat, när utgången av fristen för överföring till en första anmodande medlemsstat innebär att denna stat har blivit ansvarig för att pröva ansökan om internationellt skydd. Detta rättsmedel ska även säkerställa att de behöriga myndigheterna i den medlemsstat där samma person befinner sig är skyldiga att utan dröjsmål vidta nödvändiga åtgärder med anledning av övergången av ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 april 2021, État belge (Omständigheter som hänför sig till tiden efter beslutet om överföring), C-194/19, EU:C:2021:270, punkt 47).
- 96 Den andra frågan i målen C-323/21 och C-325/21 ska följaktligen besvaras på följande sätt. Artikel 27.1 i Dublin III-förordningen, jämförd med skäl 19 i samma förordning, samt artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna ska tolkas så, att en tredjelandsmedborgare som har lämnat in flera ansökningar om internationellt skydd efter varandra i tre olika medlemsstater måste ha tillgång till ett effektivt och snabbt rättsmedel i den tredje av dessa medlemsstater, som gör det möjligt för honom eller henne att göra gällande att ansvaret för att pröva hans eller hennes ansökan har övergått på den andra av de nämnda medlemsstaterna på grund av att den överföringsfrist som föreskrivs i artikel 29.1 och 29.2 i den förordningen har löpt ut.

Rättegångskostnader

- 97 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Målen C-323/21, C-324/21 och C-325/21 förenas vad gäller domen.**
- 2) **Artiklarna 23 och 29 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat**

ska tolkas så,

att när en tidsfrist för överföring av en tredjelandsmedborgare har börjat löpa mellan en anmodad medlemsstat och en första anmodande medlemsstat, övergår ansvaret för att pröva den ansökan om internationellt skydd som lämnats in av personen i fråga på denna anmodande medlemsstat när tidsfristen löper ut, även om nämnda person under tiden har lämnat in en ny ansökan om internationellt skydd i en tredje medlemsstat,

vilket har lett till att den anmodade medlemsstaten har godtagit en framställan om återtagande av sökanden som gjorts av den tredje medlemsstaten, under förutsättning att detta ansvar inte har övergått på den nämnda tredje medlemsstaten till följd av att någon av de tidsfrister som anges i denna artikel 23 har löpt ut.

Efter en sådan övergång av det nämnda ansvaret får den medlemsstat där samma person befinner sig inte överföra vederbörande till en annan medlemsstat än den nya ansvariga medlemsstaten, men den får däremot, inom de tidsfrister som föreskrivs i artikel 23.2 i förordningen, göra en framställan om återtagande till den sistnämnda medlemsstaten.

- 3) Artikel 27.1 i förordning nr 604/2013, jämförd med skäl 19 i samma förordning, samt artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska tolkas så, att en tredjelandsmedborgare som har lämnat in flera ansökningar om internationellt skydd efter varandra i tre olika medlemsstater måste ha tillgång till ett effektivt och snabbt rättsmedel i den tredje av dessa medlemsstater, som gör det möjligt för honom eller henne att göra gällande att ansvaret för att pröva hans eller hennes ansökan har övergått på den andra av de nämnda medlemsstaterna på grund av att den överföringsfrist som föreskrivs i artikel 29.1 och 29.2 i den förordningen har löpt ut.**

Underskrifter